Det, der bestaar.

Vor Guds Ord bestaar evindelig. (Es. 40, 8.)

Ikke noget andet Navn.

Og der er ikke Frelse i nogen anden; thi der er ikke noget andet Navn under Himlen, givet iblandt Mennesker, ved hvilket vi skulle blive frelste. Ap. G. 4, 12.

Læs Kap. 4, 7—12.

Raadsherrerne spurgte, som vi saa hørte, Apostlene: „Af hvad Magt eller i hvilket Navn have I gjort dette?" — nemlig helbredet den lamme Mand.

I det Afsnit vi her tager for os, har vi Apostelen Peters Svar paa deres Spørgsmaal.

Lukas skriver: „Da sagde Peter, fyldt med den Helligaand, til dem."

Her ser vi for første Gang opfyldt, hvad Jesus havde lovet Apostlene: „Men naar de føre eder frem for Synagogerne og Øvrighederne og Myndighederne, da bekymrer eder ikke for, hvorledes eller hvormed I skulle forsvare eder, eller hvad I skulle sige. Thi den Helligaand skal lære eder i den samme Time, hvad I bør sige." (Lk. 12, 11. 12).

Peter begynder sit Svar: „I Folkets Raadsherrer og Ældste!" Efter høflig Tiltale, som det sømmer sig en Mand, der ledes af Guds Aand.

Han siger saa videre: „Naar vi i Dag forhøres angaaende en Velgerning imod en vanfør Mand, om hvorved han er bleven helbredet, da skal det være eder alle og hele Israels Folk vitterligt, at ved Jesu Kristi Nazaræerens Navn, hvem I have korsfæstet, hvem Gud har opreist fra de døde, ved dette Navn er det, at denstaar rask her for eders Øine."

Altsaa ved Jesu Navn har de helbredet den vanføre Mand; men Peter nøjes ikke med at nævne dette Navn nøgent.

Han giver det tre Tillæg: „Nazaræerens", „hvem I have korsfæstet" og „hvem Gud har opreist fra de døde."

Vi mindes, at Peter netop havde sagt til den lamme: „I Jesu Kristi Nazaræerens Navn staa op og gaa!"

Dette Tillæg bruger Peter rimeligvis, fordi man allerede blandt Jøderne havde begyndt at bruge Nazaræernavnet som et Navn, der skulde kaste Skygge og Ringeagt over Jesus (sml. K. 24, 5).

De andre to Tillæg har Peter allerede om end i andre Ord brugt to Gange før — i sin Prædiken Pinsedag og i sin Tale til Folket, der var løbet sammen i Salomons Søjlegang i Anledning af den helbredede Mands Springen-omkring og Lovprisning.

Det mindede dem paany om Modsætningen mellem, hvad de havde gjort, og hvad Gud havde gjort, og det viste Peters Frimodighed til nu at forkynde den fulde Sandhed.

Peter siger videre: „Han er den Sten, som blev agtet for intet af eder, I Bygningsmænd, men som er bleven til en Hovedhjørnesten" — et Ord, der maatte appellere til Jøderne med overbevisende Kraft, da det pegede paa Opfyldelsen af et Skriftord, som de jo hævdede som Sandhed (se Sal. 118, 22).

Men det er desuden overordentlig nærgaaende, idet det nævner dem som Bygningsmænd, der har vraget den fornemste Sten i Gudsrigets Bygning.

Saa er vi kommen til Slutningsverset og Slutningen af Peters Svar, det Vers, vi har anført ovenfor.

Dette er eet af de klareste og bestemteste, ja eet af de mest absolutistiske Vers i hele den hellige Skrift.

Mærk det: „ikke Frelse i nogen anden", „ikke noget andet Navn . . . ved hvilket vi skulle blive frelste."

Her hævdes ikke blot Kristendommen som en frelsende Religion, men som den absolut eneste frelsende Religion.

Historien gemmer mange gode Navne, mange herlige Navne, som der knytter sig en hel Del godt til.

Enhver Nation ved at henvise til store Navne, som den mindes med Taknemmelighed og Stolthed.

Der gives endog Navne, som Folk peger paa som Frelsernavne i en vis Betydning.

Men naar alt det bedste, Mennesker har udrettet eller kan udrette, er sagt, saa er der i det ingen Frelse fra Synd og Død og timelig og evig Ulykke eller Fortabelse.

„Ikke noget andet Navn" — vi forbigaar andre Religionsstifteres Navne; thi det er det ejendommelige ved alle andre Religionssystemer — hvad godt der end muligvis kunde siges om dem i sædelig Henseende — de er ikke Frelsesreligioner.

Ikke noget andet Navn — saa er da baade alle Helgennavne, ja alle Apostelnavne, Jesu Moders, Jomfru Marias Navn, kasserede.

Vi sætter Apostlenes Navne højt, vi agter Martyrernes, Blodvidnernes, Navne, vi sætter stor Pris paa trofaste Kirkefædres og Reformatorernes Navne, og det har vi Lov til.

Men alle disse Navne laaner deres Glans fra det ene Navn, i hvilket der alene er Frelse; det er disse Navnes Bæreres Storhed, at de har vist hen til Jesu Navn som det, i hvilket der alene er Frelse.

Ikke noget andet Navn — mærk dig det: hverken dit eget eller nogen andet; kun i Jesu Navn er der Frelse. Peter nøjedes ikke med at svare paa Raadsherrernes Spørgsmaal; han gaar derfra over til at vidne om Frelse ikke alene fra saadan legemlig Skrøbelighed, som den lamme var bleven frelst fra, men om Frelse i videre Forstand, som allerede paabegyndt.

Derved fik hans Ord Betydning for hans Tilhørere ikke alene som Svar, men som et Frelsesbudskab.

Og derved har Peters Ord faaet Betydning for alle, der spørger om Frelse — i dette Navn, men ikke noget andet Navn, er der Frelse for enhver, der søger Frelse.

Daaben.

(Sluttet.)

VI.

Nu et Ord om Børnene, som dør uden Daab.

Nogle vil uden videre sige: De gaar fortabt. Katolikken siger: De gaar til Limbo, et Slags Skyggehjem, som ligger midt mellem Himmel og Helvede, hvor de tilbringer et Skyggeliv. Atter en af denne Kirkes mange Opfindelser for at komme ud af en Vanskelighed. Nogle siger: Hvorfor forsøge at forklare noget, som Gud i sit Ord ikke har aabenbaret os. Men har han nu ikke aabenbaret noget, som finder sin Anvendelse her. Ez. 18 4. „Se, alle Sjæle, de er mine, saavel Faderens Sjæl som Sønnens Sjæl, de er mine: den Sjæl, som synder, han skal dø." Men hvis overhovedet noget Menneske er Skyld i, at den spæde dør uden Daab, saa er det Faderen og ikke den spæde som er Skyld deri: Faderens Forsømmelse blev Sønnens (Datterens) Fortabelse. Det være langt fra! Vi ved af Mark.10,14, at de er skikkede til Genfødelse og Frelse, men Skikketheden hjalp dem ikke, thi Faderen forsømte at faa det gjort, der alene kunde rede dem fra Fortabelsen. Hertil kommer, at de ofte dør, uden at enten Fader eller Moder eller noget Menneske kunde gøre noget for at faa dem døbt. De kan dø ufødte eller halvfødte, og de gør det. Et tilsyneladende sundt Barn kan pludseligt død, det kan omkomme ved et Ulykkestilfælde. Skal vi saa uden videre antage, at saadanne er redningsløst fortabte? Eller skal vi gaa i bange Anelser og Uvished? Vor Kirkes bedste og mest dybsindige Teologer har sagt nej. Man har derfor formet en Sætning, eller rettere to Sætninger, som udtrykker Kirkens Opfattelse paa dette Punkt. 1) Ikke Mangel paa Sakramentet fordømmer, men Foragt for Sakramentet; nemlig Foragt deri, at man med Villie undlader at bruge det. 2) Gud har bundet os til sine Midler men han har ikke bundet sig selv til dem (Som om han ikke ogsaa uden disse kunde frelse). Saaledes undgaar man Skylla paa den ene Side, som er Ligegyldighed, og Karybdis paa den anden, som er Fortvivlelse, begge altopslugende Malstrømme. Der er endnu andre Kendsgerninger i Guds Ord, som kan tjene os til Vejledning. Der staar udtrykkelig om Enok, som ikke var døbt, thi der var da ingen Daab: „Enok vandrede med Gud, og han var ikke mere; thi Gud tog ham" (1.Mos.5,24). At det samme gælder alle troende udøbte i Gl. Test., vil ingen Kristen tvivle om. Siden kom ganske vist Omskærelsen til, som saa igen blev afløst af Daaben. Men kun Drengebørnene blev omskaaret. Blev da mon ikke Kvinderne salige i Gl. Test.? Hvem vover at nægte det? Ja, men det var den Gang, nu har vi Kristi Befaling om at døbe. Det er sandt, og vi gør vel i at følge den. Men her er ikke Tale om Ulydighed fra den udøbtes Side, her er Tale om Forsynsstyrelse og i det højeste Forsømmelse eller Ulydighed, om man vil, fra andres Side, eller om et Menneskes Forsømmelse overhovedet kan blive et andet Menneskes absolute Fortabelse. Men dertil siger Herren jo, som anført fra Ez. 18, 4, absolut nej. Tør vi saa ikke tro det Nej? Jeg mener det, og som sagt, vore bedste Teologer, Luther indbefattet, mener det.

Dermed omstyrter vi ingenlunde hverken Læren om Arvesynden, eller Læren om Genfødelsens Nødvendighed, eller Læren om Daaben og dens Nødvendighed. Nej, alle maa tilfiges og eje Syndernes Forladelse for at komme ind i Guds Rige. Men Kristus har ved sin Død købt Syndernes Forladelse ogsaa til de udøbte Børn. Alle maa endvidere genfødes for at komme ind i Guds Rige, ogsaa de udøbte Børn. Men Gud kan ogsaa uden jordiske Midler genføde et Menneske, og vi tror, at han naadig gør det for de hjælpeløses Vedkommende. Han har jo altsaa gjort det allerede i den gamle Pagt, men da hans naadige Frelsesplan er endnu mere omfattende i den nye Pagt, saa tror vi ejheller, at han paa dette Omraade har indsnævret den.

VII.

Daabens Form.

Om Daabens ydre Form eller Maaden, hvorpaa den bør udføres, kan der forhandles længe og meget, men til liden Nytte. Baptister og andre ligesindede er urimelige i at paastaa, at Daaben skal ske ved Neddykkelse. Vi nægter aldeles ikke, at Daab ved Neddykkelse er gyldig, men vi nægter aldeles bestemt at Neddykkelse alene er gyldig. Der findes i hele det nye Testamente ikke et eneste Sted, hvor det klart kan bevises, at Daaben enten skal ske eller er sket ved Neddykkelse. Man ved at saadant har fundet Sted i Historien, og at det endnu finder Sted. Men man ved ogsaa, at baade Overøsning og Bestænkelse fandt Sted meget tidlig i Kirken. Saaledes bliver det forordnet i et Skrift, som udkom i Kirken omkring 20 Aar efter Apostlen Johannes's Død (De Tolv Apostles Undervisning), at hvis der hverken var rindende Vand, eller Vand i Damme, eller i Cisterner, hverken varmt eller koldt Vand i tilstrækkelig Mængde til Neddykkelse (skal da almindelig skete tre Gange), saa „skulde man øse Vand paa Hovedet tre Gange i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn." Dette bør være Svar nok. Man drog aldrig i Tvivl i den tidlige Kirke, at en saadan Daab var gyldig.

Det græske Ord for Daab, „baptizein" kan betyde Neddykning, men det kan ogsaa betyde Overøsning og Bestænkelse, og saaledes er det brugt i Bibelen paa mangfoldige Steder. I Nye Testament Mark. 7, 4; Luk. 11, 38. Det er desuden brugt, hvor der er Tale om Blooddaab, Ildaab og Daab af den Helligaand hvor det dog ikke kan menes Neddykkelse. Dertil kommer, at hvor man i de tidlige Dage brugte Neddykkelse, der var den neddykkede vist nok ganske nøgen, hvilket intet fornuftigt Menneske vel falder paa at vilde genindføre. Men der er stor Sandsynlighed for, at da Kristus for Eks. blev døbt, stod han i Vand til Knæerne, og Døberen øste Vand paa hans Hoved. Saaledes ser i hvert Fald de første Billeder ud, som fremstiller hans Daab. Men hvis saa, hvad ganske vist heller ikke kan sikkert paavises, saa var han uden Tvivl ikke den eneste, som blev døbt paa den Maade.

Angaaende det symbolske i at blive dykket under Vandet, „begravne med Kristus," saa er her at bemærke, at den herskende Ide i Daaben er ikke „Begravelse" eller „Opstandelse" men „Renselse fra Synden," og det er derfor, at der bruges Vand. Og her er vi paa sikker Grund. Der skal altsaa bruges Vand, og dette Vand skal paa en eller anden Maade komme i Berøring med den, der døbes. Om dette sker ved Neddykning, ved Overøsning, eller ved Bestænkelse, om det sker een eller tre Gange er uvæsentlig. Det er overladt til den kristne Frihed. Kun bør det ske paa en sømmelig og opbyggelig Maade.

Dette sidste gælder iøvrigt det hele Daabsritual. Mange forskellige Former for dette har været og er brugt. Men selve Daaben bestaar blot i, at Vand tilføres i Faderns, Sønnens og den Helligaands Navn.

Hvad Benævnelsen af det apostolske Symbol eller Trosbekendelsen ved Daaben som „Daabspagt" angaar, da er dette at bemærke: Den er ingen Opregning af saa mange Trossætninger, som maa tilegnes og fastholdes og dermed basta. Pagten er en Naadepagt oprettet af Gud. I den tilsiger han os alle Guds Riges Forjættelser i Kristus baade de, som er nævnt i Symbolet og de, som ikke er nævnt. Vi gaar ind paa at rette os efter alt Guds Ord og Villie i Tro, Lære og Levnet, baade det, som er nævnt i Symbolet, og det, som ikke er nævnt. Men kort, klart og kort er de vigtigste Grundsandheder i Kristendommen fremsat i denne Bekendelse og da den allerede meget tidlig blev brugt ved Daaben i den gamle Kirke, saa gør vi ret i at bibeholde den og gøre Brug af den ogsaa ved den Lejlighed nu.

VIII.

Hvem bør udføre Daabshandlingen?

Svar: Det bør under almindelige Omstændigheder kun en rettroende i Sandhed troende, kristen Præst. Thi een som ikke er rettroende, bør man ikke søge til i noget kirkeligt Anliggende, og een, som ikke er i Sandhed troende, bør slet ikke være Præst. Men iøvrigt er Daaben og dens frelsende Virkninger ikke afhængig af dens Tro eller Vantro, som udfører den, men de beror paa ham, som har indstiftet den, og paa hans Tro, som modtager den. Derfor er selv Kætterdaab, altsaa Daab udført af en falsk Lærer, gyldig, blot han har døbt med Vand, og døbt i den treenige Guds Navn. Og i Nødstilfælde kan enhver døbt Mand eller Kvinde udføre Daabshandlingen. At det hele Ritual saa ikke bliver fulgt, skaffer ikke selve Daaben, thi den bestaar egentlig kun, som allerede sagt, i Anvendelsen af Vandet i den treenige Guds Navn. Men Trosbekendelsen og Fadervor bør bruges, om der er Tid, og den tilbørlige Andagt bør være tilstede.

IX.

Afslutning.

Dette var saa en kort Fremstilling af selve Emnet. Meget mere er sagt og kan siges derom. Men Hensigten var jo ikke at fremkomme med en lærd indgaaende Afhandling, men med en Fremstilling, der kunde tjene til Belysning, Opbyggelse og almindelig Nytte for den almindelige Mand eller Kvinde i vore Menigheder. At Arbejdet kunde været udført meget bedre, skal jeg være den første til at indrømme. Men jeg søger at udføre det, som blev mig pålagt, saa godt som jeg for nærværende er i Stand dertil, og jeg haaber, at det ikke maa være helt forgæves.

Men lad os for al Ting ikke glemme hver Dag at leve os dybere ind i Daabens Naade, og lad os ikke undlade at gøre alt, for at vore Børn kan blive i den. Men her at følge dette i sine Enkeltheder vil de føre for vidt. Derfor kun dette: Daaben er Indgangen gennem Guds Huses Port her paa Jord. Men fra denne Port til Porten herovenpaa til er der ofte en lang og besværlig Vej. Dog naas Maalet af den, som bliver i Naaden. Lad derfor vor Bøn og Stræben gaa ud paa her at blive staaende til Kransen bindes om vor Tinding af Sejersherren Jesus Kristus.

J. K. Jensen.

Antikristen og de 10 Konger.

I „Danskeren" af 9. Dec. 1914, Nr. 49 findes en Artikel med Overskrift: „Frafaldet — Antikristen — Den store Trængsel". Det er et Indledningsforedrag af Pastor Chr Petersen holdt ved et Fællesmøde i Greenville, Mich. Det er særdeles opmuntrende at se, at Menigheden alle Vegne, hvor der er Liv, befæstiger sig med det profetiske Ord om de sidste Tider og de Ting, som dermed staar i Forbindelse. Man maa jo ogsaa være to Gange blind, om man ikke kan se, at vi med rasende Skridt nærmer os denne Husholdnings Afslutning. Dag og Time er der jo ingen af os dødelige, der kender, men Herren har lagt os paa Sinde at vaage og bede og give Agt paa Tidernes Tegn. En grundig Granskning i Guds Bog ved Helligaands Ledelse, vil give os Oplysning om Herrens kommende Storværker.

Men idet vi søger Kundskab om de sidste Tiders Begivenheder, maa vi altid erindre, at et helligt Liv i Gud er mere værd end Kundskaben om, hvad der skal ske ved Afslutningen af „Hedningernes Tider". Man kan jo nok være i Besiddelse af en hel Del Indsigt i Profetiens Ord uden dog at eje Livet. Dette vil vi altid ihukomme under Forhandlingen om dette Emne.

Det ovenfor nævnte Foredrag indeholdt mange skønne og gode Ting. Jeg glædede mig ved at læse det. Men der var een Ting fremsat i Foredraget, angaaende hvilken flere af mine Menighedsfolk har spurgt mig, om det forholder sig saaledes, og de har bedet mig om at svare offentlig derpaa i „Danskeren". Dette skal jeg herved gøre, om Redaktøren det tillader.

I Foredraget hedder det: „Det synes at fremgaa, at Verdensmagten mod Endens Tid skal samles under 10 Konger (Man har taget det som et Tidens Tegn, at 10 Lande er indviklet i Krigen). Saa skal det 11.(?) fremkomme og overvinde de tre af de ti, der bliver da i alt syv. Saa skal han selv komme til Magt og Herredømme; idet han faar Lyst til at samle hele Verdensmagten under sig; thi det hedder, at al Jorden fulgte undrende efter Dyret, og der blev det givet Magt over Stammer, Folk og Tungemaal og Folkeslag."

Nu spørger man mig: „Er der ti Lande og Konger indviklet i den nuværende Krig? og har denne Krig noget at gøre med Profetien om de ti Konger, der i sin Tid skal regere sammen med Antikristen i de sidste Dage af denne Husholdning?

Herpaa skal jeg svare, at jeg er af samme Mening nu angaaende de sidste Tiders Begivenhed, som jeg var i Fjor Vinter, da jeg efter Opfordring holdt Foredrag for Eleverne paa Brorson Højskole over Johannes Aabenbaring. Jeg gav dem da først i et særskilt Foredrag en kort Oversigt over de sidste Tiders Begivenheder, og siden gennemgik vi Aabenbaringen Papitelvis. I Indledningsforedraget udtalte jeg omtrent følgende:

Kristi Komme i Skyen for at hente Førstegrøden hjem vil foregaa uden nogen særlig forudgaaende Tegn uden dette, at der i Menigheden vil lyde et Raab, et Anskrig: „Se Brudgommen kommer! gaar ham i Møde! Dette Optrin kan vi vente naar som helst. Han kommer da som et Lyn i en Hast i et Øjeblik. Han kommer uden noget forudgaaende Varsel som en Tyv og tager Førstegrøden, de 144,000 med sig fra Jorden hjem til Himlen. Ligesom Enock og Elias hver i sin Husholdning blev taget op til Himlen uden at smage Døden, saa vil Førstegrøden, de forventningsfulde Sjæle i denne Husholdning (Naadens Husholdning) blive rykket hen at møde Kristus i Luften for altid at være med ham.

Anderledes er det med Kristi Komme paa „Herrens den store og herlige Dag", da han kommer for at ødelægge Antikristen, Dyret fra Havet, med samt den falske Profet Dyret fra Jorden, saavelsom hele den antikristelige Hær, da Satanas bindes og det tusindaarige Rige oprettes. Forud for den Dag vil der ske mange store og forfærdelige Ting. Mange vil komme og sige, jeg er Kristus, og de skulle forføre mange. Dette Tegn har vi haft for ca. 30 Aar siden. Paa den Tid var der mange, som udgav sig for at være Kristus, og de drog en Del efter sig. Jordkloden har vi ogsaa i de senere Aartiere haft rigelig af til at minde os om, at Tiden er nær. Krigene har i de sidste forløbne 50 Aar været flere og frygteligere end i nogen tilsvarende Periode i Fortiden. Men vi forestaar endnu en Krig inden Antikristen fremtaar, en Krig frygteligere og forfærdeligere end nogen foregaaende. Den vil formodentlig begynde paa Balkan og sætte Europa og maaske hele Verden i Brand. I denne Krig vil hver tredie Soldat falde eller udvygtiggøres. Man raaber nu til Dags paa, at Menneskeslægten er kommen saa vidt, at den vil afskaffe Krigen; men jeg har ofte leet ad den Tanke; thi de, der taler saa, kender ikke Guds Ord. Herren siger, der skal være Krig indtil Enden. Krigen er et Ris i Herrens Haand, hvormed han tugter Folkeslagene, naar de ikke vil lyde ham. Men han vil lade vor Tids kloge og humane Mennesker slaa sig dette Ris ud af Haanden? Krigen skal nok faa Ende, men ikke ved Mennesker. „Herren kommer Krigene til at holde op". Det sker naar han opretter det tusindaarige Rige og ikke før; ikke ved Menneskeklogt eller Paafund. I denne Krig vil mange Troner vakle, og Europas Kort vil blive omkalfatteret. Det synes, som om Frankrig skal faa sin Grænse udviklet indtil Rhinen, men ikke længere mod Øst. Men oven paa denne Krig og maaske lige ved dens Slutning tyder meget paa, at der i Europa og maaske over hele Verden vil udbryde en blodrød Revolution, der vil blive endnu mere ødelæggende end selve Krigen. Kapital og Arbejde vil da holde Opgør over hundne Tider. Det vil blive en Tid, hvor selv Terrorismen i den franske Revolution maa blegne. Ovenpaa denne Revolution kommer der en Organisator, en Dispot og grunder et Verdensrige paa Ruinerne af Revolutionen ligesom Napoleon i sin Tid grundede sit franske Herredømme paa Ruinerne af den franske Revolution. Han vil komme frem som en lille Fyrste (et lille Horn) formodentlig i et lille Fyrstedømme paa Balkan. Paa den Tid skal der være ti Konger over de ti Riger, der i sin Tid udgjorde det gamle Romerrige, før det blev delt i to (de to Ben — Øst og Vest). Disse ti Konger med deres Riger skal den lille Fyrste forene til et Slags „United States". Han skal selv være dets Overpræsident. Denne Mand er Antikristen. Han er kendelig derpaa, at 3 Konger falder for ham, at Bogstavernes Talværdi i hans Navn er 666, og at han slutter en Kontrakt med Jøderne om, at de faar deres Land, Palæstina, i Eje, og maaske Selvstyre under hans Protektorat. I Førstningen er denne Fyrste en vindende og indtagende Herre, og Folkene vil sige: Hvo er ham lig? Se al Jorden gaar efter ham! Ja, det synes som om han skal faa Herredømme saa at sige over hele Jorden, hvilket muligvis vil ske gennem de mange og kraftige Organisationer af uomvendte Mennesker som nu allerede eksisterer udover hele Kloden.

Hans Profet, hans Ypperstepræst Dyret fra Jorden, vil lave en Slags Religion, naar den katolske Kirke endelig af ham er forkastet, naar Babylon er falden, som Antikristens Tilhængere skal antage. Formodentlig bliver det en Slags Speritisme. Antikristen lader sig tilbede, sætter sig i Guds Hus og udgiver sig for at være en Gud.

Paa den Tid fremstaar de to Vidnere fra Gud og forkynder Sandhedsvej til Salighed, men ogsaa Dom og Fortabelse for alle dem, der tager Dyrets Mærke. Der staar Vidne imod Vidne, og der foregaar en stor Nedslagtning af Herrens hellige Folk. De to Vidner kan dog ikke fældes af Antikristen, inden deres Profetiesdage ere til Ende. Derefter ihjælslaaes de, og de ligger ubegravede paa Stadens Gader i 3½ Dag. Herren opvækker dem, og de farer op til Himlen; medens deres Fjender se derpaa. Der sker et stort Jordskælv og mange omvender sig.

Antikristen samler nu en meget stor Hær, drager mod det bogstavelige Jerusalem og vil knuse Jøderne, fordi de ikke vil tilbede ham eller hans Billede ejheller tage hans Mærke i Haanden eller paa Panden. Mens Antikristen med sin Hær ligger paa Israels Bjerge, kommer Herren paa sin den store og herlige

Et Udvalg af gode Bøger fra vort Lager.

EN DEL AF DEM TIL SÆRLIGE LAVE PRISER.

Kristelige Fortællinger:

Harolds Hustru 50Cts., Naomi 80Cts., I Kampens Bulder 65Cts., Herrens Gerninger 50 Cts., Maus 400 Fortællinger $1.50, Titus en Korsets Fælle 80Cts., Roxy $1.00, Hvad der staar bagved $1.00, Robert 50Cts., Morgengry 50Cts., Fortællinger for Søndagsskolen $1.00, Paa Torvet og i Vingaarden 65Cts., Under Sydkorset $1.20, Fyrsten af Davids Hus 75 Cts., Præstegaarden i Harzen og Præstegaarden i Indien $1.00, Ben Hur 60Cts.

Missionslæsning:

Den afgørende Time $1.00, Klokkerne kimer (Omsl.) 60Cts., Lysglimt i Mørket $2.00, China vaagner (Omsl.) $1.00, Fra Nutidens Japan $1.80, Asiens og Afrikas ubesatte Missionsmarker (Omsl.) 90Cts., Islams Sværd og Kærlighedens Korstog $1.10, Alverden for Kristus $1.50, Zambesimissionen (Omsl.) 10Cts.

Opbyggelige Skrifter:

Lys paa Vejen, en lille Andagtsbog til Morgen og Aften. To Bind i Lommeformat. Læderbind med Guldsnit. $1.25 for begge. Schocks Prædikener $2.20, En Pilgrims Vandring 65Cts., Godets bibelske Studier $1.30, Augustins Bekendelser 65 Cts., Den hellige Krig 65 Cts., Hjertespejl 20Cts., Fredens Vej, en Aargang Prædikener af nordslesvigske Præster $1.50, I Jesu Fodspor — Husandagtsbog $1.25, Af Guds Naade — Bibellæsning af Past. Munster, 40Cts., Forglemmigej 60Cts., Madsens Husandagtsbog $2.00. Krummacher, Elias $1.20, Hvad er Kristendom $1.00

Historie, Biografi, o s v :

Bull: Hans Nielsen Hauge $1.60. Schneller: Kender du Landet $2.00, Stormænd 50Cts., Nutidsmartyrer 70Cts., Den indre Missions Historie $3.00, Fra gamle Dage $2.00, Assch.-Hansens Kirkehistorie $6.50. Luthers Liv $1.60, Ansgars Levnet 65Cts., Vort Aarhundredes Historie $2.00, Danmarks Land $1.75, Under Huset Glyksborg $1.50.

Litteratur:

H. C. Andersens Eventyr $1.50. Ingemanns 4 historiske Romaner $2.40, Landsbybørnene 80Cts., Buddes Fortællinger II. $1.00, Dickens: Oliver Twist 80Cts., Alcott: En gammeldags Pige 65Cts., Scott: Lægens Datter 60Cts., Etlar: Fredsfyrsten 50Cts.

Haandbøger og Lærebøger:

Schønbergs Haandbog $1.50, Fru Hempels Koge- og Husholdningsbog 75 Cts., Ejbys 100 Timer i Engelsk 75 Cts., Parlementariske Regler 25Cts., Leachmanns Ordbog 50Cts.

Børnebøger:

En lille Missionshistorie for Børn, af Provst Henry Ussing 60Cts., Pilgrimsvandringen fortalt for Børn af H. P. Hansen 60Cts., Børnenes Fædrelandshistorie 35Cts., Drenge og Drenge 50Cts., Pigebørn og Pigebørn 50Cts., Børnefortællinger I. 25Cts., Maries Julegave 65Cts., Teddys Knap 25Cts., Fire Fortællinger 25Cts., Seks Fortællinger 25Cts., Vogtmine Lam 25Cts., Fortabte Sønner 25Cts., Barnesmil 25Cts., Ved skiftende Belysning 40Cts., Hvorfor græder Bedstemoder 15Cts., En Julerejse 20Cts., Fred paa Jord 25Cts.

English Books:

Stepping Heavenward 35 and 75cts; Jessica's Prayer 20 and 35cts; The Lamplighter 50 and 75cts; Pilgrim's Progress 35, 75 and $1.50; The Prince of the House of David 35 and 75cts; Black Beauty 35cts. and $1.25; Life of Christ 40 and 50cts.; Life of Luther 25 and 60cts.; Titus a Comrade of the Cross 50cts.; A Little Missionary 35cts.; Teddy's Button 50cts.; Life of Livingstone 50cts.; Anderson's Fairy Tales 50cts

N. B.: Alle disse Bøger er indbundne, naar ikke andet er angivet.

DANISH LUTHERAN PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Vi har snart ikke flere

af Bogpakker Nr. 11 og Nr. 12,
men i deres Sted tilbydes følgende

Bogpakke Nr. 13:

Seks indbundne Bøger — i alt 1136 Sider:

1. Mc Laren: Under vilde Roser.
2. Ernst Schrill: Jadwiga.
3. Odebrekt, eller Vekslingerne i en Synders Liv.
4. Gerhardt: Straa og Guld.
5. J. M. Hansen: En Guds Mand.
6. Harald Schmidt: Gennem Ildprøven.

Alle 6 for 60 Cts plus Porto 25 Cts.

Bogpakke Nr. 14.

Ti kristelige Smaabøger — alle i Omslag.

1. Tro indtil Døden.
2. Hvad har vi i vor Bibel.
3. Hjerteskud.
4. Min Kamp med Mormoner.
5. Skovg.-Petersen: Hvorledes findes Guds Villie?
6. P. S. Vig: Om Troens Vished.
7. Funcke: Hvorfor er Mennesket i Verden?
8. Jens og Maren (Jydsk Mundart).
9. Om Gennembrud og Vækst i Hjemmet.
10. En Skytsengel.

Alle 10 for 35 Cts. plus Porto 10 Cts.

Specielt.

Pakke 13 og 14 tilsammen — alle 16 Bøger — frit tilsendt enhver Adresse ved Modtagelse af $1.00.

Om alle disse Bøger gælder det som om dem i Bogpakker 11 og 12. at de er noget beskadiget udvendig, men de er i alle Tilfælde hele og Indholdet uskadt.

Danish Luth. Publ. House,
Blair, Nebr.